

A black and white photograph of three cows standing behind a barbed wire fence. The cows are looking towards the camera. The text is overlaid on the image.

Animal Rights: The Abolitionist* Approach

Presenteert

*Abolitionisme is het streven naar afschaffing van slavernij

Dieren als Eigendommen

door Professor Gary L. Francione

Er zijn maar weinig morele principes
die bijna iedereen onderschrijft.

Één van die principes is dat we dieren
“humaan” moeten behandelen en dat
we hen geen “onnodig” leed mogen
toebrengen.

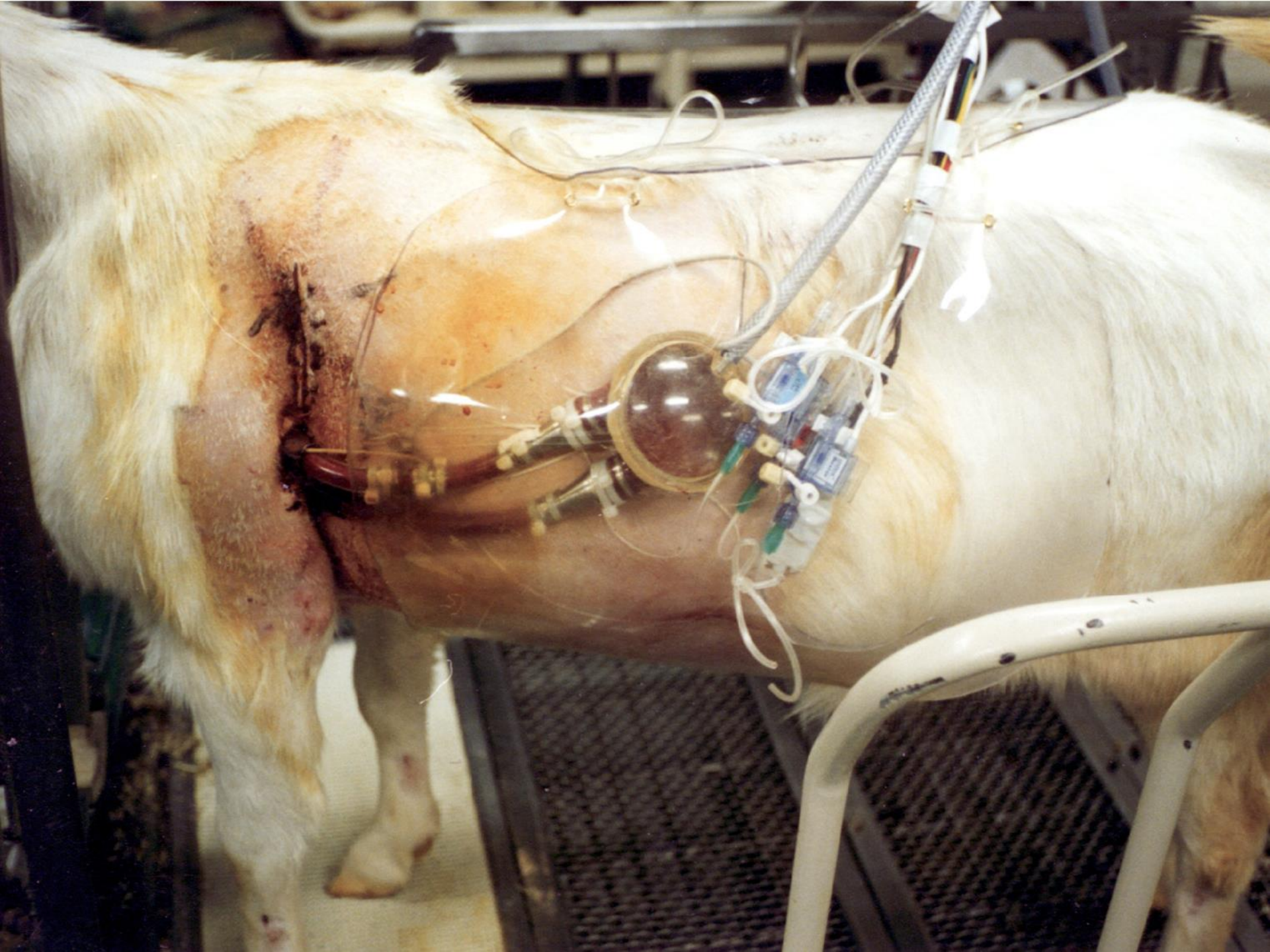

Dit principe is zo verankerd in onze morele cultuur dat vele landen, waaronder Nederland, speciale “dierenwelzijnswetten” in hun rechtssysteem hebben opgenomen.

Er zijn twee typen dierenwelzijnswetten:

Algemene dierenwelzijnswetten, zoals wetten omtrent wreedheid, hebben als strekking om wrede behandeling van dieren te verbieden, zonder te verwijzen naar een bepaalde context of een bepaald gebruik.

Specifieke dierenwelzijnswetten betreffen specifieke vormen van gebruik – zoals het gebruik van niet-menselijke dieren bij biomedisch onderzoek – of specifieke contexten – zoals het slachten van dieren die als voedsel dienen.

Men is geneigd om te denken dat dierenwelzijnswetten daadwerkelijk bescherming bieden aan dieren, maar in werkelijkheid bieden deze wetten weinig tot geen bescherming.

Dierenwelzijnswetten bevatten
veel uitzonderingen, en op veel
vormen van dierengebruik zijn ze
überhaupt niet van toepassing.

Maar zelfs als de wetten wel van
toepassing zijn, bieden ze weinig tot
geen bescherming.

De reden dat deze wetten niet werken, is dat niet-menselijke dieren het *eigendom* zijn van mensen.

Dieren zijn *dingen* die we bezitten,
en die alleen extrinsieke waarde
hebben. Hun waarde hangt ervan af
hoe wij ze kunnen gebruiken als
middel tot een doel.

Het staat ons vrij om onze gezelschapsdieren,
zoals honden en katten, meer waarde toe te
kennen, maar voor de wet zijn ook deze dieren
niets meer dan gebruiksvoorwerpen.

In het algemeen is het zo dat we dieren beschouwen alsof ze geen intrinsieke waarde hebben. We beschermen hun belangen alleen in zoverre als wij daar profijt van hebben.

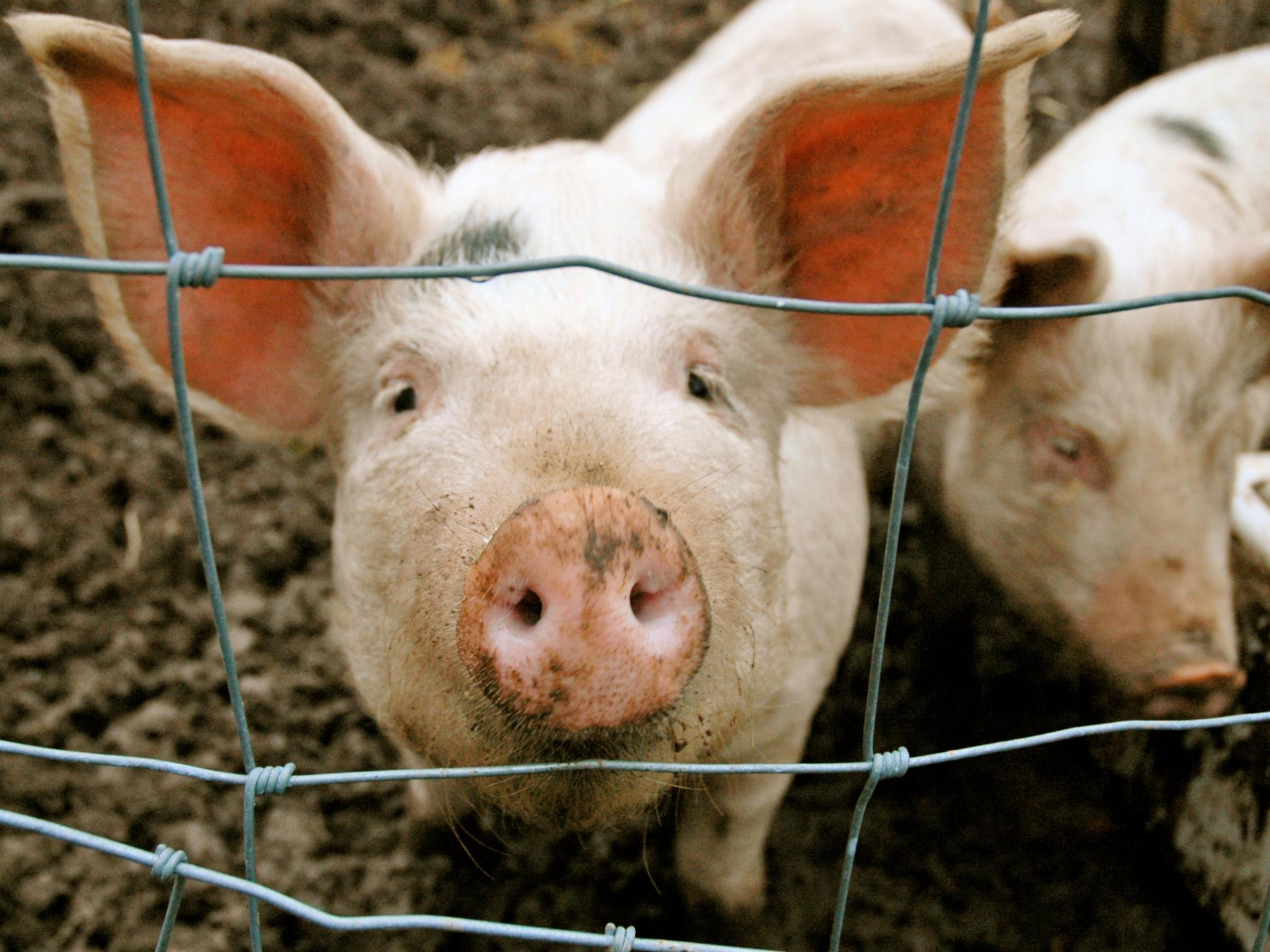
Dierenwelzijnswetgeving vereist
zogenaamd dat er een
“eerlijke afweging” wordt gemaakt
van de tegenstrijdige belangen van
mensen en niet-mensen.

Maar omdat dieren eigendommen zijn,
kan er geen sprake zijn van een
betekenisvolle, eerlijke afweging.

Dierlijke belangen worden vrijwel altijd
gezien als minder belangrijk dan
menselijke belangen – zelfs wanneer
het gaat om een relatief triviaal belang
van de mens, en om het belang van het dier
om te blijven leven en niet te lijden.

Het resultaat van de zogenaamde
eerlijke afweging van menselijke en
dierlijke belangen, die door de
dierenwelzijnswetgeving wordt vereist,
ligt bij voorbaat al vast. Dit komt doordat
dieren eigendommen zijn en een rol
moeten vervullen als “veedier,”
“proefdier,” “circusdier”, enz.

Dit onvermogen om de belangen van
eigenaars eerlijk af te wegen tegen
de belangen van hun eigendom,
is precies ook de reden waarom de
wet er nooit in slaagde om de
belangen van slaven te beschermen.

Het bleek simpelweg onmogelijk om
de belangen van een slaaf eerlijk af
te wegen tegen de belangen van
een slavenhouder.

I. GLOTEBRUCK.

TOBACCO

AUCTION & NEGRO SALES.

LAMP, PINE
E. OLMS

Hoewel dierenwelzijnswetten zogenaamd
verbieden om dieren “onnodig” leed
toe te brengen, stellen we nooit de vraag
of een bepaald gebruik van dieren
überhaupt nodig is.

In feite is het meeste leed dat we
dieren toebrengen, op geen enkele
zinnige manier “nodig” te noemen.

We vragen ons alleen af of een
bepaalde behandeling nodig is om
de dieren te kunnen gebruiken zoals
we willen, maar we trekken de
noodzaak van het gebruik zelf nooit
in twijfel.

Om te beoordelen of een bepaalde
behandeling noodzakelijk is, en
daarom “humaan,” kijken we naar de
gebruikelijke werkwijze van de
verschillende industrieën en instituten
waarbinnen dieren worden uitgebuit.

We nemen aan dat de mensen, die hierbij betrokken zijn, niet meer pijn en leed toebrengen dan nodig is om het gebruik mogelijk te maken. Dat zou immers irrationeel zijn, net zoals het irrationeel zou zijn als een autobezitter zijn auto zonder reden beschadigt.

Een voorbeeld: er is geen enkele noodzaak voor mensen om vlees, zuivel of eieren te eten, en deze producten zijn waarschijnlijk zelfs schadelijk voor onze gezondheid en voor het milieu. Toch stellen we ons niet de vraag of het überhaupt nodig is om dieren te gebruiken voor voedsel.

De enige vraag die we stellen, is of we de dieren die we gebruiken voor voedsel niet méér pijn en leed toebrengen dan wat in de vee-industrie gebruikelijk is en acceptabel wordt gevonden.

In zoverre als het voor boeren gebruikelijk is om veedieren te castreren of brandmerken, beiden zeer pijnlijke activiteiten, gaan we er vanuit dat deze handelingen wel “nodig” zullen zijn, omdat we aannemen dat boeren niet zonder reden hun dieren zouden mutileren.

Het gevolg hiervan is dat de dierenwelzijnswetten bijna nooit een betere verzorging van het dier vereisen, dan die welke een rationele eigenaar sowieso al zou geven om het dier op een economisch efficiënte manier uit te kunnen buiten.

Omdat dieren eigendommen zijn,
beschouwen wij vormen van
behandeling als “humaan”, die we
zware marteling zouden noemen als
mensen ze moesten ondergaan.

Zouden we dieren betere
bescherming kunnen bieden, terwijl
ze toch onze eigendommen blijven?

Op zich wel. Maar de eigendomsstatus van dieren maakt dit zeer onwaarschijnlijk. Elke significante verbetering in dierenwelzijn zal geld kosten. Het moet iets zijn dat we als maatschappij bereid zijn te “kopen”.

En zelfs als we niet-menselijke dieren
beter zouden behandelen,
blijft er een fundamentele morele
vraag die we onder ogen moeten zien:

Wat is onze morele rechtvaardiging om
dieren überhaupt als eigendommen
te behandelen, ongeacht hoe humaan we
hen al dan niet behandelen?

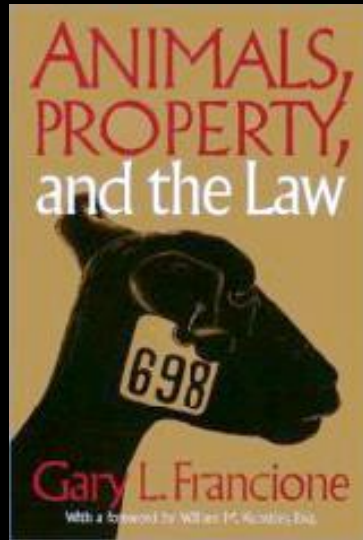
Waarom denken we dat menselijke slavernij
altijd verkeerd is
– hoe “humaan” het ook zou zijn –
maar vinden we het wel acceptabel dat we
niet-menselijke dieren bezitten en gebruiken?

Er is geen steekhoudend moreel argument
om niet-mensen als eigendommen
van mensen te blijven behandelen.

Dus wat is het antwoord?

We moeten ermee ophouden dieren
als eigendommen te behandelen.
We moeten dierenuitbuiting niet
reguleren, maar afschaffen.

Deze presentatie was gebaseerd op:

Animals, Property, and the Law
(Dieren, eigendom, en de wet)

*Voor de duidelijkheid:
deze presentatie is geen volledige
afspiegeling van het gedachtegoed van
Professor Francione, maar alleen een korte en
algemene inleiding in de problemen die
voortkomen uit de eigendomsstatus van dieren.*

*Voor een verdere bespreking van
waarom we niet-mensen niet als
eigendommen moeten behandelen,
verwijzen we naar onze presentatie:*

Theory of Animal Rights
(Dierenrechtentheorie)

*Voor een verdere bespreking van het
verschil tussen regulatie en afschaffing
van de uitbuiting van dieren, verwijzen wij
naar onze presentatie*

Animal Rights vs. Animal Welfare
(Dierenrechten versus Dierenwelzijn)

*Onze dank gaat uit naar de Humane
Farming Association en Gail Eisnitz, van
wie wij enkele van de foto's van
slachthuizen en veehouderijen kregen
die in deze presentatie gebruikt zijn.*

Auteursrecht© 2006-2007 Gary L. Francione.

Alle rechten voorbehouden.

*Gelieve deze presentatie alleen te gebruiken
na schriftelijke toestemming van de auteur.*

www.AbolitionistApproach.com

Versie 1.0.1

A black and white photograph of three cows standing behind a barbed wire fence. The cows are looking directly at the camera. The fence is made of several strands of wire, with the top strand being barbed. The background is a field with some trees in the distance.

Om meer te lezen over dierenrechten
en gerelateerde onderwerpen, ga naar:

www.AbolitionistApproach.com